

РЕШЕНИЕ

№ 177

гр. София, 09.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-12, в публично заседание на осемнадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен Колев

при участието на секретаря Галина Ил. С.ова
като разгледа докладваното от Пламен Колев Търговско дело № 20211100900939 по описа за 2021 година

Предявен е иск с правно основание чл. 29 от ЗТРРЮЛНЦ.

Ищецът адв. С. П. М., ЕГН *****, твърди, че на 08.04.2021 г. в ТРРЮЛНЦ е вписано заличаване на ответното дружество „П.Б.Ф.“ АД, ЕИК **** на основание чл. 273, ал. 1 от ТЗ като последица от проведено производство по ликвидация. Поддържа, че заявлението за заличаване било подадено на 02.04.2021 г., към който момент не били налице основанията за заличаване на дружеството, тъй като последното е имало неуредени задължения към своите кредитори.

Сочи, че с Решение № 260043 от 18.12.2020 г. по гр.д. № 468/2017 г. по описа на Районен съд - Първомай са отхвърлени предявените от „П.Б.Ф.“ АД искове с правно основание чл. 422 от ГПК срещу Д.Н.Д.. Навежда твърдения, че със същото решение „П.Б.Ф.“ АД е осъдено да му заплати на осн. чл. 38, ал. 2 от ЗАДв сумата от 352,25 лв. - адвокатско възнаграждение за квалифицирана процесуална защита по делото на ответника Д.Н.Д.. Излага, че това решение е редовно връчено на „П.Б.Ф.“ АД на 13.01.2021 г. чрез процесуалния му представител в производството - адв. В.П.Г., като от страна на „П.Б.Ф.“ АД не е постъпила въззивна жалба.

Твърди, че на 06.01.2021 г. на осн. чл. 248 от ГПК подал молба за изменение в частта за разноските на горепосоченото решение, с която поискал от съда да увеличи размера на присъденото адвокатско възнаграждение. Соци, че тази молба била връчена редовно на ответника чрез адв. В.Г. на 20.01.2021 г., като дружеството не е подало отговор в законния срок. Излага, че към момента на предявяване на иска, въз основа на който е образувано настоящото производство, липсва произнасяне по молбата от страна на Районен съд -

Първомай.

Сочи практика на ВКС, съгласно която вписаното на основание чл.273, ал.1 от ТЗ заличаване на дружество в ликвидация представлява вписване на несъществуващо обстоятелство, ако задълженията на заличеното дружество не са уредени или е налице остатък от имуществото на дружеството, който не е разпределен между съдружниците. Счита, че обективната липса на предпоставките за приключване на производството по ликвидация съгласно чл. 273, ал. 1 от ТЗ - уреждане на всички задължения и разпределение на имуществото на дружеството, независимо от оповестяване съществуването им в доклада на ликвидатора, предпоставят порок на вписаното заличаване на търговеца, а именно вписване на несъществуващо обстоятелство - заличаването на търговеца като обективно реализирана цел на производството по ликвидация. Намира, че в съответствие с практиката на ВКС гореизложеното следва да се приложи и извън тясната хипотеза в цитираното решение - предявено, макар и спорно вземане - т.е. и в случаите, когато ликвидаторът е бил длъжен да уведоми кредитори с безспорни, вкл. само по основание вземания, но не ги е уведомил и не е разкрил сметки на тяхно име, с влягане на дължимите суми или е бил в известност за висящи съдебни или арбитражни производства за установяване вземания на кредитори, но не е заделил имущество за обезпечение на вземанията им. Счита, че подобна последица отговаря на целта на производството и е в унисон с дължимата от ликвидатора грижа на добрия търговец, като би предотвратила злоупотребата с прибързано заличаване на търговци в ликвидация, преди приключване на споровете за установяване на вземанията им, а и осигурява приключване на съответните производства, при възстановена правосубектност на дружеството - последица, която в производство по чл. 273 ал. 2 ТЗ не би била постижима. Соци, че в същото решение е изразено разбирането, че „образувано съдебно или арбитражно производство, с предмет спорно вземане на кредитор, би било достатъчно за съобразяването му при разпределение имуществото на ликвидирания се дружество, със заделяне на имущество, в обезпечение на вземането, съгласно чл. 272 ал. 3 ТЗ, дори и без предявяване на вземането в срока по чл. 272 ал. 1 ТЗ, ако дружеството в ликвидация, респ. ликвидаторът са били в известност за образуването на производството до извършване разпределение на имуществото. В противен случай и ако този факт би бил узнат след разпределението, но преди прекратяването на производството по ликвидация и заличаване на търговеца, съответният кредитор може да се удовлетвори от наличен остатък или /и ако би било установено вземането му със сила на присъдено нещо или е налице последващо признание на длъжника/ да иска възобновяване на производството, при наличие на новооткрито имущество /чл.273 ал.2 ТЗ/.

Обобщава, че наличието на известно за ликвидирания се дружество, респ. за ликвидатора, непогасено задължение на същото е пречка пред заличаването на търговеца.

Поддържа, че в процесния случай е видно, че към датата на подаване на заявлението за заличаване в ТРРЮЛНЦ ответното дружество е знаело за съществуването на горепосоченото решение, по което „П.Б.Ф.“ АД е осъдено да му заплати адвокатско възнаграждение и макар размерът на същото все още да не е окончателно определен, с оглед

на подадената молба по чл. 248 от ГПК, доколкото ответникът не е обжалвал цитираното решение, както и не е подавал молба за изменение на същото в частта за разноските, то при всички положения остава задължено да му заплати разноски по това производство. Излага, че производството по гр.д. № 468/2017 г. на Районен съд - Първомай е иницирано именно от „П.Б.Ф.“ АД, поради което счита, че дружеството не може да твърди, че не е знаело за него и за отговорността за разноски, произтичаща от неоснователността на претенцията.

Намира, че от гореизложеното е видно, че заличаването на ответното дружество е извършено при несъществуващи към същия момент предпоставки по смисъла на чл. 273, ал. 1 от ТЗ за приключване на производството по ликвидация - липса на неудовлетворени кредитори, респ. вписаното обстоятелство за заличаване на търговеца е несъществуващо и установяването му предпоставя заличаване на заличаването на ответното дружество, съответно възобновяване на правосубектността му, което би позволило и последващо установяване на вземането му за адвокатско възнаграждение.

При тези твърдения моли да бъде постановено решение, с което да бъде признато за установено, че със заявление рег. № 20210408114913 по партията на „П.Б.Ф.“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, район Средец, бул. ****, в ТРЮЛНЦ е вписано несъществуващо обстоятелство - заличаване на ответното дружество поради приключило производство по ликвидация.

Претендира разноски в настоящото производство.

Ответникът „П.Б.Ф.“ АД, ЕИК ****, чрез особения си представител, е изразил становище за недопустимост, евентуално за неоснователност на иска. Недопустимостта извъжда от липсата на правен интерес, тъй като дружеството няма активи, евентуално твърдяното от ищеца вземане не е налице, тъй като не е било предявено.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и след като обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Съгласно приобщените по делото документи и обявените такИ. в ТР, с решение на ОС на акционерите на „П.Б.Ф.“ АД, ЕИК **** от 28.08.2019 г., отразено в протокол от същата дата, е било взето решение за прекратяване на дружеството, открИ.не на производство по ликвидация със срок от 6 м. и избор на ликвидатор.

Поканата до кредиторите за предявяване на вземанията е била обявена в ТР на 13.09.2019 г.

С Решение № 260043 от 18.12.2020 г. по гр.д. № 468/2017 г. по описа на Районен съд - Първомай са отхвърлени предявените от „П.Б.Ф.“ АД иски с правно основание чл. 422 от ГПК срещу Д.Н.Д., като „П.Б.Ф.“ АД е осъдено да му заплати на осн. чл. 38, ал. 2 от ЗАдв сумата от 352,25 лв. - адвокатско възнаграждение за квалифицирана процесуална защита по делото на ответника Д.Н.Д.. Видно от отбелязването върху съдебния акт, той е влязъл в сила на 08.10.2021 г.

Ответникът не оспорва, че решение е било редовно връчено на „П.Б.Ф.“ АД на сочената от ищеца дата - 13.01.2021 г. чрез процесуалния му представител в производството - адв.

В.П.Г..

При така установената фактическа обстановка съдът намери от правна страна следното:

В решение № 45 по т.д. № 4/2011 г. на I т.о. на ВКС е прието, че обективната липса на предпоставките за приключване на производството по ликвидация, съгласно чл. 273, ал. 1 ТЗ - уреденост на всички задължения и разпределеност на имуществото на дружеството, независимо от оповестяване съществуването им в доклада на ликвидатора, предпоставят порок на вписаното заличаване на търговеца, а именно - вписване на несъществуващо обстоятелство - заличаването на търговеца, като обективно реализирана цел на производството по ликвидация. С решение № 5 ОТ 01.06.2017 Г. по т. д. № 3674/2015 г., Т. К., I Т. О. на ВКС е споделено това разбиране, като е указано, че то следва да се приложи и извън тясната хипотеза в цитираното решение - предявено, макар и спорно вземане - т.е. и в случаите, когато ликвидаторът е бил длъжен да уведоми кредитори с безспорни, вкл. само по основание вземания, но не ги е уведомил и не е разкрил сметки на тяхно име, с влягане на дължимите суми или е бил в известност за висящи съдебни или арбитражни производства за установяване вземания на кредитори, но не е заделил имущество в обезпечение на вземанията им.

В контекста на горното, при изложените фактически обстоятелства и петитум искът е процесуално допустим.

Неоснователно е възражението на ответника относно липсата на имущество, доколкото това не е релевантен за допустимостта на иска факт. Как ще се уредят отношенията между кредитора и заличения търговец, и дали ликвидацията ще премине в несъстоятелност, е без правно значение за делото.

Ответникът е направил възражение основано на липса на предявяване на вземането, който факт не се оспорва от ищеца. Това налага преценка на правните последици от бездействието на ищеца.

Съобразно разрешението дадено в РЕШЕНИЕ № 5 ОТ 01.06.2017 Г. ПО Т. Д. № 3674/2015 Г., Т. К., I Т. О. НА ВКС, целта на поканата, вкл. обявяването ѝ в търговския регистър, е единствено довеждане до знанието на дружеството наличието на вземане. Глава XVII на ТЗ не обвързва изтичането на 6-месечния срок от обявяване поканата в търговския регистър, съгласно чл. 272, ал. 1 ТЗ, с преклузия за удовлетворяване на вземанията / за разлика от производството по несъстоятелност - чл. 739, ал. 1 ТЗ /. Доколкото правните субекти следва да бъдат равнопоставени, непогасяването на правото на удовлетворяване за известните и безспорни кредитори / които именно визира чл. 272, ал. 2 ТЗ /. следва да се предостави реципрочно и на останалите, при липса на изрична правна норма в противен смисъл. Оттук следва, че и да не е предявил вземането си даден кредитор, доколкото претендирането му е станало известно на длъжника в ликвидация, респ. ликвидатора преди разпределението на имуществото - вкл. чрез междувременно или предходно заведено съдебно или арбитражно производство, същият би могъл да участва в разпределението, стига вземането му да би било признато от длъжника, респ. скрепено със сила на пресъдено

нещо.Прието е, че при липса на изрично законодателно разрешение / вкл. за т.нар. „висяща“ или „ограничена правосубектност“ на заличен търговец, за нуждите на висящи към момента на заличаването му спорове, по които е страна/, приключването на производството по ликвидация следва да изчака разрешаването на правния спор, с предходно заделяне на имущество в обезпечение на спорното вземане / чл. 272, ал. 3 ТЗ /. По този начин не биха били препятствани интересите на останалите кредитори от навременно удовлетворяване на техните вземания.

От така прието следва, че липсва твърдяната от ответника преклузия на вземането. То е за разноси в исковото производство, т.е. не е част от съдържанието на спорното материално правоотношение предмет на делото, който е известен на страните. Възникнало е от съдебното решение и до връчването му е било неизвестно на ответника. Същевременно от момента на получаването му от пълномощника адв. Г. на 13.01.2021 г., е налице знание от страна на ликвидатора за неговото наличие, макар да е все още оспоримо. Следователно то попада в посочената по-горе от ВКС хипотеза и ищецът от този момент се явява известен кредитор – макар решението в тази част да не е влязло в сила, т.е. вземането да е спорно, то е известно на ликвидатора и независимо че не е било предявено, той е следвало да задели сума, както и да изчака разрешението на правния спор преди да приключи производството по ликвидация.

Горното налага извод, че не е налице уреденост на всички задължения и разпределеност на имуществото на дружеството, явяващо се порок на вписаното заличаване на търговеца, а именно - вписване на несъществуващо обстоятелство - заличаването на търговеца.

Следователно искът е основателен.

В тежест на ответника следва да се възложат направените от ищеца разноси: 80 лв. ДТ и 600 лв. депозит за възнаграждение на особения представител.

Воден от гореизложеното съдът

РЕШИ:

Приема за установено на осн. чл. 29, ал.1 от ЗТРРЮЛНЦ по иск предявен от адв. С. П. М., ЕГН ***** срещу „П.Б.Ф.“ АД(в ликвидация), ЕИК ****, че вписаното въз основа на заявление № 20210408114913 заличаване на „П.Б.Ф.“ АД(в ликвидация), ЕИК ****, се явява вписване на несъществуващо обстоятелство.

Осъжда „П.Б.Ф.“ АД, ЕИК ****, гр.София, бул.“****“, ет.**** да заплати на адв. С. П. М., ЕГН *****, гр.Пловдив, ул.“****“, оф.5 сумата 680 лв. разноси на осн. чл.78, ал.1 ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред САС в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Софийски градски съд: _____

